

שלא נפגע כלל מן המבול — ימשיך את חייו כרגיל: הסוחר יפתח את חנותו, הפועל על ילך לבית-החרושת, הפקיד ימלא טפסים והגנב ימשיך לגנוב.

הקריאות הראשונות לעזרה שודרו לקהל הרחב ביום הששי בבוקר. מיד לאחר שידור החדשות האחרונות על השטפונות. ארגונים ואנשים פרטיים נקראו להגיש את כל העזרה, להחליץ לעזרת השכונות והמעברות. לרשות מפקדת הג"א (הגנה אנטי-אווירית) הע"מ מיד הצבא אלפי חיילי מילואים שהועסקו בפעולות הצלה פעילות (עד גיל 42) ובפיקוח.

אולם מאחורי התלהבות זו וגילויי המ"סירות, שהצטיירו בכותרות הראשיות של העיתונים היומיים. הצטיירה תמונה פחות אהוי. המתנדבים שהופיעו במקומות התורפה היו ברובם מתנדבים מאורגנים, שהופיעו קבוצות קבוצות ממקומות עבודה ואירגונים. עובדה זו אינה פוגעת כעמידתם היפה, אולם היא מטילה אור כהתי משמח על עובדה שנייה: לא היה נסיון רציני לגייס מתנדבים סתם, מן הרחוב, ומתנדבים מסוג זה גם לא הופיעו, כמעט, ביוזמתם החופשית.

בשכונת התקווה, למשל, נקבע הקולנוע המקומי כמטה פעולות הצלה במקום ובשכונת עזרא הסמוכה. משך כל יום הששי המה הקולנוע מרוב אנשים — מפונים המ"ס חכים למיזון ולמשלוח סופי. מקבלים בגדים חמים, אחיות ורופאים המגישים עזרה ראשונה ועשרות מתנדבים מכל קצוות העיר. אותו מצב נמשך גם בשבת כשמבית הקולנוע יוצאות מדי פעם קבוצות של צעירים, תושבי צפון העיר, שהתנדבו לעזרת דיירי השכונה.

עם ערב החל מודגב תור ליד קופת הקולנוע. נוע. העומדים בתור: בחורים צעירים וב"ריאים, תושבי השכונה שחיפשו את בילוי השבת הרגיל. למראה בחורים אלה בחלי פותיהם המגוהצות לא יכלו המתנדבים הצעירים להתאפק. "האם עזבנו את בתינו ונכ"נסנו לבוץ על מנת שהבחורים של השכונה עצמם ייהלכו להם בנוחיות?" הם רטנו. וכ"ביטוי לרגשם תלו שלט שהכריז: "כל ה"כרטיסים נמכרו".

וכך, עוד טרם שכך המבול, ניהלו תושבי הארץ את חייהם כרגיל. בקיאי תנ"ך אף ידעו לספר כי לא היה זה ההבדל היחיד בין מבול זה למבול המפורסם יותר מימי נוח. כי בניגוד לנוח הצדיק, לא בנה לו היישוב תיבה, לחסות בה ביום המים הרבים.

בשעה 12 בצהריים, שש שעות לאחר ש"רוכב האופניים ניסה לחצות את הכביש ה"מוצף היה הוא הרמות היחידה שנראתה כ"מגדלור בתוך ים של מים, כשהוא נשען על גג המכונית ואופניו לצידו. מאמצי הכבאים להתקדם לכיוון הגיפ בעזרת חבל שנמתח לאורך גדר של פרדס סמוך, בצדו התל"אביבי של הכביש, לא נשאו פרי.

הם הצליחו להגיע אל אחד מאיי התנועה, טובלים במים עד מעל לחזה. אחד מהם ש"ע"ל על סירה שהועברה למקום לא הצליח להתקדם בחתירה ליותר מאשר כשלושה מטר מכיוון הטובע. אוטו משא צבאי כבד נראה מתקדם אל הסירה כשלידו צחת צבאי מתנ"דב. הכבאי החותר הועלה מן הסירה אל המכונית לאחר שקשר אותה בחבל שהושלך עליוי אחד החיילים.

במקום קפץ לסירה פועל נמל תל-אביב מנוסה שהצליח להתגבר על הים בחתירה ובעזרת הטייה של מכונית המשא שהתיזה מפלי מים על ידי סיבובים עוצמתיים של צמיגיה. עד מהרה נראה רוכב האופניים כש"הוא מורד אל הסירה, מועבר אל החוף לקול תשואות הקהל.

..מה יהיה אתנו?'

אך למרות שדעת הציבור היתה נתונה עתה כמעט כולה לשטפונות בעיר לא פסקו אהלי המעברות להתמוטט, מזרוני העולים לשקוע בבוץ הדליל.

במעברת פתח-תקווה, מרחק חצי שעה הליכה מן העיר, קמה בחשכת הליל צעקה גדולה. מאהל לאהל עברו שאלות חרדה, יללות נשים וטף פלחו את האויר הקופא. "יה אלה! מה יהיה אתנו? אנו נטבע כאן כמו כלבים! הצילו! רחמו!"

מרחוק נשמע טרטור שגבר והלך. הטר"טור התקרב אל המעברה המוצפת, חדר אל בין האהלים. היו אלה מכוניות צבא נושאות חיילים שהובאו לעזרת המעברה. במהירות הובקו ובשיטתיות האופיינית לכל מבצע צב"אי הועלו שוכני האהלים הרועדים מקור ומבהלה על המכוניות.

המפונים הועברו לבתי-הספר של פתח-תקווה. קיבלו שמיכות מן הצבא, נדחסו עש"רות נפשנות לחדר. כאשר למחרת, ביום ה"כמה מהם יצאו למעברה לראות מה ארע לאהליהם. הם מצאו אותה מוקפת חיילים חמושים וחבושים היטב שמנעו את הכניסה. רק במקום אחד הותר לתושבים להכנס ושם הופקדה שמירה קפדנית ביותר, לבדוק אם אמנם כל הרוצה להכנס הוא תושב המעברה ובצאתו לחפש לבל יוציא עמו כל רכוש שהוא. הצבא רצה למנוע את ניצול העדרם של התושבים על-ידי בריונים שיכנסו וישדדו את האהלים.

הגנב ימשיך לגנוב

למרות הטרגדיה האיומה שנפלה על הארץ היה ברור כי חלק ניכר של היישוב — זה

כאן היה מבול. זה כל אשר השאיר המבול אחריו: מכונית הפוכה (למעלה) ותושב מעבר

רועד בקור (למטה) המתחנן בפני חייל שיתן לו להוציא מאוהלו קומקום ומעיל יבש ללבו

המגפיים לא עזרו. כבאי זה עמד שעה ארוכה במי הנחל, שקוע עד מותניו. גם המגפיים הגבוהות המיוחדות לא עמדו לו. על הכביש היבש (יחסית) הוא סוחט את גרבו.